



Република Србија  
Одељење у Новом Саду  
УПРАВНИ СУД  
III-25 У. 8955/12  
10.09.2014. године  
Београд

## У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Татјаном Попара, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., кога заступа Оливера Јованић, адвокат из Суботице, Улица Јакшићева број 3, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Нови Сад, број 433-525/2011 од 17.05.2012. године, у предмету наплате судске таксе, у нејавној седници већа, одржаној дана 10.09.2014. године, донео је

## ПРЕСУДУ

**I Тужба СЕ ОДБИЈА.**

**II ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

**III ОДБИЈА СЕ** предлог тужиоца за ослобађање од плаћања судске таксе у овом управном спору.

## Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Нови Сад, Филијала Суботица, број 316-434-1/2006-30-785-3 од 19.04.2011. године (у решењу погрешно наведено бр. 316-434-1/2006-30-785-2 од 03.03.2010. године), којим решењем је тужиоцу одређена принудна наплата дуговане судске таксе на једном или више

предмета: на новчаним средствима пореског обвезника, новчаним потраживањима пореског обвезника, неновчаним потраживањима пореског обвезника, готовом новцу и хартијама од вредности, покретним стварима, непокретностима, по основу пореске обавезе доспеле за плаћање по основу опомене број 316-434-1/2006-30-785-1, достављене дана 07.02.2011. године, а која није плаћена у законском року и то износ дужне судске таксе од 7.000,00 динара, таксе на опомену од 520,00 динара, казнене таксе од 3.500,00 динара, односно укупно за наплату 11.396,00 динара.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог због повреда правила поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, па предлаже да се поништи и обавезе тужени орган на накнаду трошкова управног спора, са предлогом да га суд ослободи од плаћања судске таксе. Наводи да у списима предмета нема доказа да је порески обвезник лично примио налог и опомену од суда за плаћање таксе, да судска такса не представља јавни приход у смислу члана 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и не може се наплаћивати у складу са одредбама Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Истиче да тужиоцу није било омогућено учешће у управном поступку, због тога што није био саслушан као странка, нити му је омогућен увид у списе. Указује да је у судском поступку пред Општинским судом у Суботици, који се води под бројем П1.58/05, био ослобођен од плаћања судске таксе, које решење има дејство и у извршном поступку, који је настављен на основу наведеног предмета пред Првим основним судом у Београду.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору, оспорава ове у целини, те остајући код разлога оспореног решења предлаже да се тужба одбије, као неоснована.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према списима предмета, првостепени орган је актима Општинског суда у Суботици посл.бр.П1.58/05 од 25.09.2006. године и 07.11.2006. године обавештен да тужилац има доспелу, а неплаћену обавезу, по основу судске таксе у предмету који се води под бројем П1.58/05 у износу од 7.000,00 динара, таксе за опомену у износу од 520,00

динара и казнене таксе у износу од 3.500,00 динара, све у укупном износу од 11.020,00 динара, о чему је првостепени орган донео решење број: 316-434-1/2006-30-785 од 03.10.2006. године (које је доношењем пресуде Врховног суда Србије У.4650/07 од 03.09.2009. године постало правноснажно).

Код изнетог, правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је у поступку у коме није било повреда правила поступка одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења налазећи да је правилно одлучио првостепени орган када је, у смислу члана 71. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, након уручења опомене тужиоцу да измири доспелу обавезу и када је, пошто тужилац исту није измирио, а није затражио ни одлагање плаћање пореског дуга, на основу члана 77. став 1. наведеног закона, правилно донео решење којим је одредио принудну наплату наведеног неизмиреног дуга. Ценећи приговор застарелости истакнут у жалби, тужени орган је нашао да овај није основан, јер је рок застарелости од пет година почео да тече 2006. године, а прво решење о принудној наплати донето је 03.03.2010. године односно пре истека рока застарелости. За своју одлуку тужени је дао разлоге које у свему за правилне прихвата и овај суд.

Ово стога јер према списима предмета, несумњиво произлази да тужилац има дуг на име неплаћене судске такси, који није платио у року одређеном напред наведеним решењем од 03.10.2006. године, ни по опомени од 11.02.2010. године, која је тужиоцу достављена дана 07.02.2011. године, нити је, у остављеном року поднео захтев за одлагање плаћања предметног дуга.

Одредбом члана 77. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр.80/02...72/09) прописано је да пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза, односно споредних пореских давања, доношењем решења о принудној наплати пореза ако порески обвезник није платио порез, односно споредно пореско давања у року датом у опомени. Код изнетог, по оцени Управног суда неосновано тужилац оспорава правилност решења туженог јер има неизмирен дуг по основу неплаћене судске таксе.

Суд је ценио наводе тужбе, па је с обзиром на напред изнето нашао да се не могу прихватити као основани. Ово стога што је орган Пореске управе овлашћен да одреди принудну наплату пореске обавезе настале поводом неплаћања судске таксе, на основу овлашћења прописаног одредбом чл. 40. ст. 2. Закона о судским таксама, у ком поступку, као надлежни орган, поступа у складу са одредбама Закона о пореском поступку и пореској

администрацији. Поред наведеног, у тужби, којом се оспорава решење донето у поступку принудне наплате, могу се истицати разлози који се односе на тај поступак, а не може се побијати правилност решења којим је наложено тужиоцу да плати дуговану судску таксу, јер се сагласно одредбама члана 270. Закона о општем управном поступку, у поступку административног извршења не могу истицати наводи који се тичу решења које се извршава, већ само, на само извршење. Такође, није основан навод тужбе да тужиоцу није било омогућено учешће у предметном управном поступку будући да из списка предмета произлази да му је достављена опомена лично дана 07.02.2011. године а тужилац у остављеном року није расправио евентуална спорна питања, нити је измирио своју обавезу

Суд је ценио приговор застарелости наплате судске таксе, који је тужилац истакао у тужби, па је нашао да није основан. Ово стога што је обавеза тужиоца, која је предмет принудне наплате, утврђена решењем Филијале А Суботица Пореске управе, број 316-434-1/2006-30-785 од 03.10.2006. године, (које је постало правноснажно 2009. године, тако што је пресудом Врховног суда Србије У.4650/07 од 03.09.2009. године, одбијена тужба, овде тужиоца, изјављена против решења другостепеног органа од 26.03.2007. године, којим је одбијена жалба против наведеног решења о утврђивању пореске обавезе). Према одредбама члана 114. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, број 80/02) право Пореске управе на наплату пореза и споредних давања застарева за пет година од дана када је застарелост почела да тече. Како је решење о утврђивању тужиоачеве обавезе донето 03.10.2006. године, а решење о принудној наплати те обавезе 19.04.2011. године, то није наступила застарелост наплате јер у време доношења решења о принудној наплати није било истекао рок од пет година, а који је, сагласно ставу 6. наведеног члана закона почео да тече од првог дана наредне године од године у којој је утврђен порез, тј. од 01.01.2007. године.

Приликом одлучивања суд је имао у виду да је у уводу оспореног решења као решење против којег је жалба поднета наведено решење првостепеног органа бр. 316-434-1/2006-30-785-2 од 03.03.2010. године, па налази да се ради о очигледној грешци у изради оспореног решења коју орган може, а сагласно одредбама члана 209. ЗУП-а, исправити у свако време, која грешка, по оцени суда, не утиче на решавање ове управне ствари, јер се у списима предмета налази жалба тужиоца против решења првостепеног органа бр. 316-434-1/2006-30-785-3 од 19.04.2011. године, а из образложења оспореног решења несумњиво произлази да је тужбени оспореним решењем решио ову жалбу тужиоца, а не жалбу против решења првостепеног органа од 03.03.2010. године (о којој је решио решењем бр.

433.291/2010 од 13.01.2011. године.

Са напред изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу одбио као неосновану и на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, па је на основу одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11), које се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу III, суд је донео на основу овлашћења из одредбе члана 10. став 2. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...93/12) имајући у виду да тужилац уз тужбу и до доношења одлуке није доставио доказе о испуњењу услова за ослобађање од плаћања судске таксе, који су прописани чланом 11. наведеног закона, па је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за ослобођење тужиоца од плаћања судске таксе.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**  
дана 10.09.2014. године, III-25 У. 8955/12

**Записничар**  
**Татјана Попара,с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Дејан Ђурић

МП